

9A:1

Fråga om fastighets behov av anslutning till dagvattenavlopp.

T.E. ägde fastigheten L 12, G.E. S 2, H.N. S 7, I.J. T 13, R.H. T 16 och G.E. V 1. Fastigheterna, som ligger i Rundviks samhälle i Nordmalings kommun, är belägna inom verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning och är anslutna till det kommunala ren- och spillvattennätet. Stadsplan för ett område omfattande bl a dessa fastigheter fastställdes den 6 april 1967. Varje fastighet är bebyggd med en enfamiljsvilla.

I samband med att kommunen under 1960-talet började att anlägga avlopp för exploateringsområden enligt duplikatsystemet, påbörjades en successiv sanering av äldre bebyggelseområden, innebärande en övergång till duplikatledningar. Med anledning därav beslöt Nordmalings kommunalfullmäktige den 28 oktober 1968 att anslutningsavgift för dagvatten skulle uttas med 500 kr för fastighet.

Den 30 oktober 1973 antog kommunfullmäktige va-taxa och allmänna bestämmelser för brukande av Nordmalings kommuns allmänna vatten- och avloppsanläggning. I punkten 17 i allmänna bestämmelser stadgas förbud för fastighetsägare att, sedan särskild ledning för dagvatten framdragits till förbindelsepunkt för sådan ledning, fortsätta att släppa ut dag- och dräneringsvatten från fastigheten i annan, till den allmänna anläggningen hörande ledning, som fastighetsägaren dittills fått begagna för ändamålet. Kommunen har dock tillåtit att dräneringsvatten från de i målet aktuella fastigheterna även i fortsättningen får ledas till kommunens spillvattennät. I 5 § 1 mom b i taxan har upptagits samma avgift för dagvattenavlopp som den 1968 beslutade.

Kommunen yrkade vid Va-nämnden förpliktande för envar av fastighetsägarna att till kommunen utge 500 kr jämte ränta. Kommunen åberopade såsom grund för sin talan att de aktuella fastigheterna har behov av dagvattenavledning samt att detta behov inte kan med större fördel tillgodoses på annat sätt än genom anslutning till det kommunala dagvattennätet.

Fastighetsägarna bestred yrkandena men vitsordade beloppet såsom skäligt med utgångspunkt i kommunens va-taxa. I andra hand gjorde fastighetsägarna gällande att avgift skall utgå med lägre belopp än 500 kr per fastighet.

Fastighetsägarna anförde i huvudsak: Samtliga fastigheter saknar behov av dagvattenavledning. Ytvattnet behövs för bevattning. V 1 (G.E.) får visserligen in vatten från grannfastigheten i nordost och därigenom kan vattensamlingar uppkomma på fastigheten. Även om denna fastighet skulle anses ha behov av dagvattenavledning, så kan - med hänsyn till orsaken till vattensamlingarna - detta inte föranleda avgiftsskyldighet enligt va-lagen. Behov i va-lagens mening av dagvattenavledning kan inte anses föreligga. Till stöd för att eventuella avgifter skall jämkas åberopas beträffande samtliga fastigheter att i dagvattenledningen inte kommer att avledas något dräneringsvatten samt att det vatten som avleds genom byggnadernas stuprör är ringa och till en del utnyttjas av fastighetsägarna för

bevattning. Om Va-nämnden skulle finna behov föreligga av dagvattenavledning vitsordar fastighetsägarna att sådan avledning inte kan ordnas bättre på annat sätt än genom kommunens anläggning.

Kommunen anförde bl a: Behov i va-lagens mening av dagvattenavledning föreligger på samtliga fastigheter även om vattnet kommer från grannfastighet. Det kommer mycket vatten vår och höst. Detta vatten kan inte upptas av växtligheten. Fastigheten T 16 har dessutom nytta av en kupolbrunn i omedelbar anslutning till fastigheten. S 2 (G.E.) är via en dagvattenbrunn på tomten faktiskt ansluten till den kommunala dagvattenledningen i gatan.

Va-nämnden yttrade:

Va-nämnden har hållit förhandling i målet och därvid besett de aktuella fastigheterna.

I 9 § lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar föreskrivs skyldighet för ägare av fastighet inom allmän va-anläggnings verksamhetsområde att betala avgifter till anläggningens huvudman, under förutsättning att fastigheten behöver anordningar för vattenförsörjning och avlopp samt behovet inte kan med större fördel tillgodoses på annat sätt. Avgiftsskyldighet inträder när huvudmannen upprättat förbindelsepunkt och underrättat fastighetsägaren därom.

Avgörande för bedömandet av avgiftsskyldigheten är alltså varje enskild fastighets behov av - i detta fall - dagvattenavlopp. Det saknar alltså i och för sig betydelse för denna bedömning om ägare till andra fastigheter inom området erlagt avgift för dagvatten. Ej heller är för bedömningen avgörande enbart det förhållandet att huvudmannen utbyggt dagvattennät inom området. Varje fastighets behov skall alltså provas för sig. Vad nu sagts innebär dock inte att man vid nämnda prövning kan bortse från den omgivande bebyggelsen och områdets karaktär i övrigt. I nu förevarande fall är fråga om ett område med tät bebyggelse och med enbart permanentbostäder, varför stora krav måste ställas på en väl fungerande vattenavrinning. Härtill kommer att även om dagvatten från tak- och markytor till stor del infiltreras i marken påverkar det dock grundvattenförhållandena och ökar därmed indirekt belastningen på bl a dagvattenledningarna. Med hänsyn till nu nämnda omständigheter finner Va-nämnden att fastigheterna måste anses behöva anordningar för dagvattenavlopp. Det är ostridigt mellan parterna att detta behov inte kan med större fördel tillgodoses på annat sätt än genom den kommunala anläggningen.

Vid ovan angivna förhållanden och då vad fastighetsägarna ytterligare anført inte kan leda till annan bedömning finner Va-nämnden att fastighetsägarna inte kan undgå betalningsskyldighet för dagvattenanslutning. Anledning saknas att jämka beloppet 500 kr.

Va-nämnden förpliktade envar av fastighetsägarna att utge den fordrade avgiften.

Beslut: 1979-11-26, BVA 86

Mål nr: VA 71/77